

POOLS POMMERN: RIJDEN IN EEN ANDERE WERELD

NOORD-POLEN IS IN DE LAATSTE IJSTIJD NIET ALLEEN LAKENSTRAK GESTREKEN, MAAR HEEFT MET VELE PRACHTIGE MEREN OOK EEN VISITEKAARTJE ACHTERGELATEN WAAR JE TOT DE DAG VAN VANDAAG NOG VAN KUNT GENIETEN. EN DAT KAN UITSTEKEND VANAF DE MOTOR, NAAST DE GEASFALTEERDE WEGEN. OP AVONTUUR DOOR HET POOLSE DEEL VAN HET HISTORISCHE POMMERN!

TEKST EN FOTO'S ROBERT PAIRAN

Gevoelsmatig zijn we al een eeuwigheid op deze zandweg onderweg. We rijden al geruime tijd in oostelijke richting, iets dat zich enkel grofweg laat afleiden aan de hand van de stand van de zon. Het is stil in dit uitgestrekte woud, in geen velden of wegen is er een mens te bekennen. Slechts heel sporadisch stuiten we op een zijweg, die de tougids voor me, nagevoel altijd links laat liggen. Het gaat vooral rechttuit. Maar dan, na lang wachten en hopen, is daar niet alleen de rand van het woud, we stuiten ook op een eenzame asfaltweg. "We hebben tot nog toe eigenlijk alleen maar zandpaden gereden, maar het zijn in deze streek allemaal nog officiële openbare wegen", grijnst Rainer, onze toergids voor vandaag, vlak voor hij de toch al niet strakke weg verruilt voor een nog extremer exemplaar. Vlak achter een paar bosschages gaat een deels overwoekerd stammenpad schuil. En nu komt het niet alleen aan op een uitgekiende balans, maar is het ook zaak om een beetje de 'schwung' erin te houden, zonder daarbij te hard te gaan. Blijkt in de praktijk niet echt een probleem, leuk voor de afwisseling is het daarentegen wel.

Offroadrijden zonder bergen of heuvels, gaat dat eigenlijk wel? Als rechtgeaarde Nederlanders weten we daarop het antwoord natuurlijk al: ja. En dat wordt ook hier in het vlakke noordelijke deel van Polen – op een kleine 1000 km van Utrecht – nog eens extra dik onderstreept. Het kapotgereden plaveisel vormt nog niet echt een uitdaging, de vele zandwegen, die unaniem over lijken te gaan in single-tracks, daarentegen wel. Wat zeker geldt voor de vele beek-doorwadingen diep in de bossen.

Nadat onze gids van Endurofun Tours – waarmee we deze trip maken, zie ook www.endurofuntours.com – een beetje inzicht heeft gekregen in onze rijcapaciteiten, tovert hij nog een paar extra uitdagende trails uit zijn trukendoos. Eerst worden we midden op een stoffig pad geconfronteerd met een beekje die dwars over de weg stroomt. De bodem daarvan is weliswaar bedekt met stenen en redelijk vast, maar ook extreem glad. Vervolgens gaat het over een vastgereden weg, die door grote vrachtwagens wordt gebruikt om hout uit het bos te transporteren, met kniediepe geulen als tastbaar resultaat. Nog een geluk dat het vandaag droog is, bij regen staan ze zeker vol water en is het waarschijnlijk meer schaatsen dan scheuren.

Korte of langere pauzes houden we meestal in meer of minder idyllische inhammen aan een van de vele meren die de regio rijk is. Of we pakken een wat praktischer ingerichte officiële pauzeplaats, een zogenaamde Biwak. Daar mag je niet alleen een vuurtje stoken, het is zelfs toegestaan om er te overnachten. Ideaal voor de echte avonturiers die ook hun eigen tentje meenemen op de motor. Doen wij niet. Een van de rijders heeft zijn EXC net op reserve gezet en dat meegedeeld aan gids Rainer. Prioriteit één is op dat moment dan ook het vinden van een tankstation. Hoewel de uitgestrektheid van de omgeving ons verbaast, blijkt die zo gevonden. Dat is het voordeel als je de weg weet, waarna we alweer snel in de wildernis van een beukenbos verdwijnen. Een behoorlijk bosrijke omgeving dus, met nauwelijks akkerland. Niet alleen offroadrijders kunnen hier dus ongestoord hun gang

gaan, ook het wild. In het woud voelen edelhart en damhert zich net zo thuis als de kraanvogels en ooievaars in de uitgestrekte weidevelden. Het was een inspannend dagje, dat warm wordt afgesloten in de whirlpool van ons hotel, om de vermoeide ledematen weer wat tot leven te wekken. Uiteraard onder het genot van een koude versnapering. Dat spreekt voor zich...

Eigenlijk zou je de Sint Jacobsweg te voet moeten afleggen. En eigenlijk bevindt die weg zich in Spanje, want daar ligt de beroemdste. Maar ook tijdens onze offroad-trip op weg naar de Oostzee kruisen we echter telkens een Sint Jacobsweg, die met het kenmerkende, gestileerde St. Jacobsschelp-symbool is aangegeven. Het betreft dan ook een van de vele secundaire Jacobswegen of Pelgrimswegen, waarover heel vroeger de pelgrims naar de bede-

vaartsoorten liepen. In dit geval loopt het pad dat we kruisen van Litouwen naar Görlitz. Niet heel erg gepast om daar met een paar enduro's overheen te vliegen, dus doen we dus ook niet. We rijden wel veel parallel aan de wandelroute door het bos en over kleine zandpaden. En we laten we onze blik over het weidse landschap glijden, want hoe noordelijker je komt, hoe minder bos er is en hoe meer open vlaktes en weiland.

Een behoorlijk stuk achter de Duits-Poolse grens krijgt het begrip 'vlak land' (de letterlijke betekenis van het woord Polen) ineens ook een heel andere lading: de tijd lijkt hier stil te hebben gestaan. Niet dat het verleden, veelal in de hoedanigheid van authentieke postkantoren en gemeentehuizen, volledig verschoond is gebleven van moderne gebouwen, maar onder de streep verschaffen de veelal meer dan honderd jaar oude stenen bouwwerken

de diverse dorpen een heel wat meer solide en aangename aanblik dan de jongere bouwsels. Een prachtig land, jammer alleen dat het contact met de lokale bevolking wat moeizaam verloopt. De taalbarrière is vaak simpelweg te hoog, want de bevolking spreekt in dit deel eigenlijk alleen maar Pools. Wat overigens niets afdoet aan de hartelijk- en vriendelijkheid van de mensen hier.

En de trip zelf? Fantastisch gewoon, lekker ontspannen het achterland verkennen. En let wel, de nadruk in voorgaande zin ligt op ontspannen, verwacht geen hardcore training voor de Redbull Romaniacs of iets dergelijks. Strikt genomen heb je niet eens een hardcore enduro nodig, met een lichte allroad of een adventure, zeker op noppenbanden als Conti TKC80's of iets dergelijks, red je je meer dan prima in dit terrein.

Het volgende deel van de route voert ons verder richting het noorden, naar de Oostzee-stranden. Het zijn lange en soms volledig verlaten stranden, maar af en toe zijn er ook leuke eettentjes langs het strand. Met verse vis bijvoorbeeld en die laten we ons erg goed smaken! Eigenlijk ook wel een must, zeker omdat de vissersboten net voor de middag hun verse vangst hier aan land hebben afgeleverd; verser dan dit krijg je ze dus niet vaak.

Als afsluiting draaien we het stuur weer richting het zuiden, op weg naar de bergen. Nou ja, naar een soort van bergen dan. Bij de waterkrachtcentrale Zydow is er in ieder geval een niveauverschil van 80 meter en kunnen we toch nog wat hoogtemeterpjes maken. Helaas blijkt een ritje over het strand van

de Niedersee niet het meest briljante plan van de trip. Door de lage waterstand is de oever extreem nat en modderig, krijgen we het nota bene op het laatste deel van onze Poolse offroad-trip nog voor elkaar om ons volledig in de nesten te werken. Ach hoort erbij, zullen we maar zeggen. En bovendien was het allemaal waard. Op een dagje rijden vanaf Nederland hebben we een paar dagen volledig legaal offroad kunnen rijden in een volledig andere wereld. Gevoelsmatig zo ver weg, en toch relatief dichtbij! ■

